

La tribuna

La igualtat necessària

El programa de DA parlava poc d'actuar en l'àmbit laboral de la dona treballadora

JAUME

Bartumeu

Demà se celebra el dia internacional de la dona treballadora. Una celebració que arriba al bell mig d'una crisi econòmica i social sense precedents i que ens fa veure que la dona es troba en primera línia en aquests moments difícils per a les famílies. Una celebració que arriba, també, onze mesos després de la instal·lació del govern de DA, amb l'absència cridadora d'una secretaria de Polítiques d'Igualtat al Govern d'Andorra.

Tot i que les polítiques d'igualtat concerneixen encara avui essencialment les dones, és ben evident que l'aplicació d'una política d'igualtat entre les dones i els homes i la política de suport a la família es troben en l'encreuament de reptes més amples, que la crisi no fa més que reforçar.

Observant com un govern i una majoria actuen, o s'inhibeixen, en les polítiques demogràfiques, laborals, de creixement econòmic i de cohesió social ens adonarem quin projecte de societat defensen.

ENTOTES aquestes qüestions hi ha, però, un tema central: l'articulació entre vida professional i vida familiar i el paper que l'Estat ha de tenir per aconseguir que aquesta articulació sigui també possible per a les famílies monoparentals.

En un dels seus llibres, el sociòleg anglès **Anthony Giddens** estudia les transformacions de la família en el marc del que ha estat anomenat per **Ulrick Beck** l'arribada de la família de la «segona modernitat» o, també, de la «modernitat tardana».

Anthony Giddens hi veu l'emergència d'una «democratització de la vida personal» que es caracteritza precisament per la creixent autonomia dels que comparteixen l'esfera

La primera actuació, clara i concreta, d'Antoni Martí va ser desmantellar la Secretaria d'Estat per a la Igualtat, que els socialdemòcrates havíem creat

familiar.

Tant ell com altres analistes creuen que aquesta «democratització de la vida personal» és susceptible d'anar vers un procés de positiva reciprocitat amb la democràcia política. Consideren que les persones que es desenvolupin positivament en el seu àmbit privat seran millors ciutadans en la societat democràtica. Des d'una perspectiva progressista es pot compartir aquesta visió sociològica de l'evolució de la societat. Però convé fer-ho assenyalant-ho com un ideal a aconseguir i no pas com una realitat ja afermada.

Una reciprocitat positiva entre democràcia i vida personal no es pot concebre avui, a Andorra, sense topar amb la desigualtat social i la desigualtat entre els homes i les dones.

Les dones estan exposades a un nombre important de desigualtats: desigualtat en el mercat laboral, que s'afegeix o s'encavalca amb l'obligació en la qual es troben d'haver de ro-

mandre a títol principal en el paper de «guardianes» de la família fins i tot, per no dir més encara, en cas de separació.

Les famílies definides com a «monoparentals» són al capdavant, gairebé sempre, dones soles amb fills al seu càrrec.

En aquest àmbit de desigualtat cada dia veiem la distància entre el discurs polític i la actuació concreta del Govern.

TAMBÉ HI HA, no podem negar l'evidència, una gran resistència del món empresarial que, malgrat poder reduir algunes desigualtats, es mostra reticent si es tracta d'afavorir la carrera de les dones o la igualtat de salari amb els homes. I aquí sovint l'argument és que les dones tenen una major dedicació a les obligacions familiars i domèstiques.

La conciliació entre la vida professional i la vida privada es carrega essencialment a les espatlles de les do-

NOE

nes.

És també una evidència que són elles que majoritàriament han de guardar el fills i treballar a temps parcial.

I aquí podem relligar la imbricació entre l'esfera pública i l'esfera privada amb la presa en càrrec dels nadons o de la gent gran. En la mesura que aquesta presa en càrrec sigui pública o privada, les conseqüències en termes de replegament familiar o de mutualització anunciaran canvis importants en relació al lloc de la dona en l'empresa i en la societat.

El programa electoral de DA parlava poc –i ràpid– d'actuar en l'àmbit laboral de la dona treballadora. Sota el títol *Gènere* es limitava a dir (pàg. 47) que implantarien «... mesures per evitar discriminacions de gènere en l'àmbit laboral i en favor de la igualtat d'oportunitats».

La primera actuació, clara i concreta, d'**Antoni Martí** va ser desmantellar la Secretaria d'Estat per a la Igualtat, que els socialdemòcrates havíem creat, i fer desaparèixer la Comissió nacional per a la igualtat.

TAMPOC s'ha sabut mai més res de la continuïtat en l'elaboració del pla nacional per la igualtat que la secretaria d'Estat, **Magda Mata**, estava impulsant amb convicció.

Totes les propostes, moltes i bones, que havien aportat les associacions i organitzacions no governamentals implicades en el treball per la igualtat han quedat així al calaix.

És una demostració clara d'una altra manera de fer política, val a dir-ho!

Els socialdemòcrates pensem que la igualtat entre dones i homes és una condició prèvia per la competitivitat i la cohesió social. Som conscients que perquè la dona treballadora pugui avançar cal reforçar la igualtat de gènere perquè en la societat andorrana es mantenen elements i conductes que fan perdurar la discriminació i no deixen assentar-se una veritable igualtat d'oportunitats. ≡
President del Grup Parlamentari Socialdemòcrata